

فضای ورزشی جای لات‌بازی و سیاسی‌کاری نیست

بررسی اتفاقات رخ داده در مجمع عمومی فدراسیون کشتی در گفت‌وگوی «جوان» با ۳ مدیر ورزش کشور

گفت‌وگو
دنیاچیدی

درگیری لفظی شدید علیرضا دبیر رئیس فدراسیون کشتی با محمد پولادگر معاون ورزش قهرمانی وزارت ورزش در مجمع عمومی فدراسیون کشتی سر بودجه فدراسیون با ادبیات و رفتارهای زشتی همراه بود که همه را انگشت به دهان گذاشت. برای بی بردن به ریشه این درگیری و اتفاقات ناپسند، چگونگی بروز آنها را در گفت‌وگو با فخرالدین میرافضل رئیس سازمان ورزش بسیج، حمید بنی‌تیمیم سرپرست اداره کل ورزش و جوانان استان خوزستان و مهرعلی باران چشمه رئیس فدراسیون ورزش‌های پهلوانی و زورخانه‌ای سه نفر از مدیران ورزش کشور بررسی کردیم.

■ ■ ■

میرافضل: فضای ورزش فضای سیاسی نیست
دکتر فخرالدین میرافضل رئیس سازمان ورزش بسیج در این خصوص گفت: «این حرکات آفت ورزش ماست، از خیلی وقت پیش باید جلوی این حرکات گرفته می‌شد. اینکه بخواهیم با استفاده از روش‌های نادرست به اهداف خود برسیم در منافات کامل با اهداف ورزش است».

میرافضل با اشاره به اینکه فضای ورزش کشور در حال شباهت پیدا کردن به فضای سیاسی است، ادامه داد: فضایی ورزش فضای پاک‌ی و صداقت

است، اما این روزها خیلی به فضای سیاسی شبیه و نزدیک شده است. تنش ایجاد شده بین علیرضا دبیر و محمد پولادگر با آن ادبیات زشت و نوع رفتار فقط در مناظره‌های سیاسی دیده می‌شود جایی که رقبا می‌خواهند به هر طریقی یکدیگر را از میدان به در کنند و با حرکات پوپولیستی رأی جمع کنند».

علیرضا دبیر را به هیچ عنوان نمی‌پسندم و تأیید نمی‌کنم. یک کار کاملاً غیر حرفه‌ای و غیر اخلاقی و دور از منش جوانمردی بود که به شیوه‌ای کاملاً غیر حرفه‌ای سعی در به کرسی نشاندن حرف خود داشت. جای این قبیل بحث‌ها در مجمع عمومی نیست اما متأسفانه اتفاقاتی رخ داد که برای کل جامعه ورزش مایه تأسف و حسرت بود».

باران چشمه: مدیران باید الگو باشند
مهرعلی باران چشمه رئیس فدراسیون ورزش‌های پهلوانی و زورخانه‌ای هم در این خصوص گفت: «مجلس برای کمک به فدراسیون‌ها بودجه‌ای در نظر گرفت. وزارت ورزش توقع داشت این بودجه با نظر وزارت‌تشیان به فدراسیون‌ها پرداخت شود. اما مجلس کار خودش را کرد و همین مسئله باعث شد تاوزارت ورزش سبد بودجه خود برای فدراسیون‌ها را کوچک کند. این تصمیم برای برخی فدراسیون‌ها از جمله کشتی سنگین بودبه‌خصوص اینکه هنوز بودجه مجلس هم به آنها پرداخت نشده است».

باران چشمه افزود: «در چنین فضایی شروع مسابقات بین‌المللی که مطابق تقویم میلادی برنامه‌ریزی

می‌شود و مخارج اعزام تیم‌ها به این مسابقات هم مزید بر علت شد تا فشار روی فدراسیون‌ها بیشتر شود. کمبود بودجه و فشارهای اقتصادی سرانجام کار را به جایی رساند که همه شاهد آن بودیم».

وی با تأکید بر اینکه اتفاق رخ داده به هیچ عنوان در شأن و جایگاه ورزش ایران نبود، گفت: «باید همه چیز در فضایی دوستانه حل و فصل می‌شد. در شأن و جایگاه دو مسئول بلندپایه ورزش نبود که اینگونه در مجمع عمومی مقابل هم قرار گیرند. به خصوص ادبیاتی که به‌کار رفت دور از مرام پهلوانی و جوانمردی بود.امیدوارم این آخرین بار باشد. مسائلی از این دست باید در فضای دوستانه و جلسات مدیریتی حل و فصل

فضای ورزش پاک‌ی و صداقت است، اما این روزها خیلی به فضای سیاسی شبیه و نزدیک شده است. تنش ایجاد شده بین علیرضا دبیر و محمد پولادگر با آن ادبیات زشت و نوع رفتار فقط در مناظره‌های سیاسی دیده می‌شود جایی که رقبا می‌خواهند به هر طریقی یکدیگر را از میدان به در ببرند و با حرکات پوپولیستی رأی جمع کنند

شو د نه اینکه با تهدید، تحقیر و ادبیات نامناسب در فضای عمومی مطرح شود. مسئولان ورزش باید الگوی جوانان باشند اما متأسفانه آتش بیار معرکه می‌شوند. اتفاقی که رخ داد در شأن و جایگاه مسئولان ورزش نبود و با فضایی پهلوانی و جوانمردی که ما مدعی آن هستیم فرسنگ‌ها فاصله داشت».

باران چشمه ادامه داد: «امیدوارم اختلاف به‌وجود آمده در فضای مناسب برطرف شود و وزارت ورزش هم با نگاه بهتر به مشکلات فدراسیون‌ها درصدد حل و فصل معضلات برآید تا دیگر شاهد چنین رفتارهایی نباشیم. البته رعایت ادب و احترام هم چیزی است که امیدوارم مدیران جوان ورزش کشور سرلوحه کار خود قرار دهند».

بنی‌تیمیم: وزارت موضوع را مدیریت کند
حمید بنی‌تیمیم سرپرست اداره کل ورزش و جوانان استان خوزستان و پیشکسوت کشتی عدم تناسب بین دخل و خرج فدراسیون‌ها و فشارهای موجود روی آنها را از عوامل اصلی بروز چنین اتفاقاتی عنوان می‌کند. وی گفت: «نیاز فدراسیون‌ها با هم متفاوت است و همین تفاوت باعث می‌شود بودجه متفاوت هم بخواهند. تصور من این است که اگر مجلس قصد کمک به ورزش را دارد باید بودجه را به کمیته ملی المپیک یا وزارت ورزش پرداخت کند تا چنین معضلی پیش نیاید و مهم‌تر اینکه بودجه هم متناسب با نیاز فدراسیون‌ها تقسیم می‌شد».

وی افزود: «تفاق پیش آمده هرچند بسیار بد بود ولی نه وزارت ورزش مقصر است و نه فدراسیون کشتی،

وزارت باید جز فدراسیون کشتی برای پنجاه و چند فدراسیون دیگر هم برنامه‌ریزی کند که خود کار بزرگ و پر در دسری است. از سویی کشتی به عنوان ورزش اول باید خود را آماده رقابت‌های مهم کند. تصور این است که این فشارها باعث بروز اتفاق رخ داده شد».

بنی‌تیمیم با اشاره به اینکه فضای ورزش کشور محتاج همدلی و اتحاد بیشتر است به لزوم برطرف شدن کدورت‌ها بارش سفیدی و میانجیگری اشاره کرد و گفت: «قطعا دکتر سجادی به عنوان وزیر ورزش با وجهه خوبی که دارند این مسئله را حل و فصل خواهند کرد. وزیر ورزش خود ورزشکار بوده و درد ورزشکار را می‌فهمد، بنابراین زبان علیرضا دبیر را هم بهتر از هر کس دیگری متوجه می‌شود. تصور این است که با صحبت دو طرف موضوع به خوبی تمام می‌شود اما نباید فراموش کنیم اتفاقی که رخ داد دیگر نباید تکرار شود».

وی به پشتیبانی کامل وزارت ورزش از فدراسیون‌ها هم اشاره کرد: «بدون تردید برای جلوگیری از تکرار چنین اتفاقاتی وزارت ورزش باید پشتیبانی کامل و درستی از تمام فدراسیون‌ها داشته باشد. البته فدراسیون‌ها هم باید خوشبختدار باشند و شرایط کشور و وزارت ورزش را درک کنند. اینگونه نمی‌شود که با پر خاشاگری و ادبیات نامناسب بخواهیم حرف خود را پیش ببریم. مسئولان ورزش باید توجه داشته باشند که نگاه نشد جوان به آنهاست و باید با رفتار و گفتارشان ثابت کنند که روح پهلوانی و جوانمردی در ورزش کشور ساری و جاری است».

حسن یزدانی و محمدرضا گرایلی از حضور در جلسات انصراف دادند. فدراسیون کشتی در بیانیه رسمی خود صراحتاً از مهندسی انتخابات کمیسیون ورزشکاران IOC شکایت کردابعد از زدن این اتهام بزرگ حواشی کمیسیونی که قرار بود زمینه اتحاد، همدلی و همکاری قهرمانان دیروز و امروز را فراهم سازد، تاوأم یافت. تا جایی که در اولین جلسه رسمی آن، هادی ساعی با زهر انعمتی، هادی ساعی با بهداد سلیمی، احسان حدادی با بهداد سلیمی و سجاد گنج‌زاده به تند و با کتبه زیصاد حرف زدند، رفتاری که هیچ سختی با منش پهلوانی و قهرمانی ندارد.

توهین به سبک ژنرال
در بین مربیان هم هستند عده‌ای که جدا از جنجال‌های ورزش، سردمدار حاشیه‌سازی خارج از زمین هم هستند. امیر قلعه‌نویی به عنوان مربی

اگر دیروز بر خورد می‌شد...

فریدون حسن

وقتی جلوی بی‌اخلاقی گرفته نشود، باید منتظر فاجعه بود. این قانون دنیاست؛ وقتی در برابر توهین‌ها، تحقیر‌ها، بی‌ادبی‌ها و گستاخی‌ها فقط تماشاگر باشیم و کسی هم پیدا نشود گوش هتاکان را ببیچاند آن وقت شهر اینقدر شلوغ می‌شود که هر که هر جادش می‌خواهد به دیگری می‌برد و هر چه دلش می‌خواهد می‌گوید. اصلاً هم جایگاه‌ها مهم نیست؛ از کوچک گرفته تا بزرگ همه خیلی راحت به هم می‌برند و توهین می‌کنند.

علتش را باید در سال‌های قبل دنبال کرد. در آن روزهایی که بازیکن و مربی به هم توهین می‌کردند. کار از ساده‌ترین توهین‌ها شروع شد؛ همان توهین‌هایی که کسی جدی‌شان نگرفت و هیچ برخوردی با آنها نشد. بعد رسیدیم به توهین‌های بزرگ‌تر و علنی‌تر و باز هم کار جدی گرفته و هیچ خطری هم احساس نشد. چلوتر که امدیم فضای مجازی فرصتی برای توهین‌های زننده‌تر، تکه برانی و در رفتن از زیر بار مسئولیت آن شد، جالب اینکه تمام آنهایی که نام‌های پرطمطراق انتصابی و اخلاقی را در پسوند و پیشوند عنوان‌شان داشتند، باز هم فقط نظاره‌گر بودند. نهایت کار و تنبیه چند جلسه محرومیت الکی و تعلیقی یا چند میلیون تومان ناقابل بود که پرداختش برای متخلفین چیزی شبیه خرید یفک بود!

در نهایت رسیدیم به امروز؛ امروز که حالا بزرگان ورزش (البته اگر واقعاً بتوان به این آدم‌لقب بزرگ داد) مقابل چشمان بهت زده همه به هم می‌برند و اینگونه پرده‌های حیا را از هم می‌درند. به‌طور حتم اگر دیروز گوش فلان بازیکن یا فلان مربی هتاک و بد اخلاقی را می‌بیچاندد امروز به جایی نمی‌رسیدیم که رئیس فدراسیون و معاون وزیر هر چه دلشان می‌خواهد بار هم کنند و بعد هم هر دو طلیکار باشند که حق با آنهاست.

حالا یکی پیدا شود با این دو بزرگوار برخورد کند. اصلاً کسی هست؟ یا کسی جرئت برخورد دارد؟ بدون تعارف باید گفت که گند کار اینقدر در آمده که کسی نمی‌تواند آن جمع کند. رئیس فدراسیون کشتی و معاون وزیر ورزش اوج بی‌اخلاقی ورزش ایران را نمایش دادند و هیچ کس، هیچ نگفت. وزیر که سرش جای دیگری گرم است و مسئولان انتصابی و اخلاقی هم خودشان را به نشندین و ندیندن زده‌اند!

با این اوصاف اگر فردا روزی فلان بازیکن یا فلان مربی هر چه دلش خواست گفت و هر کاری دلش خواست کرد آن وقت نمی‌توان با او برخورد کرد؛ چرا که از بزرگ‌ترش آموخته که چگونه بی‌احترامی کند با اینکه چگونه سیاستمدارانه طر فرش را تا مرز جنون پیش ببرد. این اتفاقی است که رخ داده و حالا اینقدر پیش رفته که هیچ کسی یارای مقابله با آن ندارد.

برخورد قاطع تنها راه علاج این معضل بزرگ و زشت ورزش ایران است. برخوردی که اگر دیروز با کوچک‌ترین‌ها صورت می‌گرفت، امروز مجبور نبودیم با بزرگان انجام دهیم. چاره‌ای نیست باید گوش دو نفر مثلاً بزرگ ورزش بیچانده شود تا حساب کار دست بقیه بیاید که اگر این کار انجام نشود، آن وقت دیگر باید منتظر هر اتفاقی بود.

بازتاب

از مورینیو و ونگر تا زیدان و ماتراتزی

دعوا فقط در زمین

حامد قهرمانی

مشاجره، بگومگو و دعوا و کل‌کل کردن در فضای رقابت‌های ورزشی اموری اجتناب‌ناپذیر هستند، اما تمام اینها فقط مربوط به زمان مسابقه یا داخل زمین مسابقه هستند و بعد از آن آنچه بر جام می‌ماند، فقط رفاقت و ادبی احترام به یکدیگر است.

ورزش چنان به خصوص رشته پرسر و صدا و پر حاشیه فوتبال بارها شاهد درگیری‌های لفظی و حتی فیزیکی میان بازیکنان و مربیان و حتی در سطوح مدیریتی بالاتر بوده است، اما همانطور که گفتیم تمام این حواشی فقط مربوط به زمان مسابقه بوده و بعد از آن همه چیز به فراموشی سپرده شده است.

علاقه‌مندان به فوتبال حتماً یادشان می‌آید که در زمان حضور مورینیو در چلسی و آرسن ونگر در آرسنال میان این دو مربی بزرگ یک حاشیه‌هایی وجود داشت و هر دو چگونه در برابر هم قرار می‌گرفتند، اما تمام اینها فقط مربوط به مسابقه می‌شد و آنها هیچگاه بیرون زمین مسابقه به هم نناختند. پپ گواردیولا و پورگن کلوب دو رقیب جدی برای هم هستند که در رجز خوانی برای هم کم نمی‌آورند، اما بیرون زمین مسابقه چنان به یکدیگر احترام می‌گذارند که تصور اینکه با هم رقیب هستند، سخت می‌شود.

ضربه سر زیدان به سینه ماتراتزی در فینال جام جهانی ۲۰۰۶ را هنوز خیلی‌ها از یاد نبرده‌اند. مدافع ایتالیا توهینی بد به زیدان کرد و زیدان هم واکنش نشان داد. زیدان اخراج شد تا ایتالیا با شکست دادن فرانسه قهرمان شود، اما همه چیز همان‌جا تمام شد. حتی اعتراف سال‌های بعد ماتراتزی به حرف زشتی که به زیدان زده بود هم سبب نشد تا ماجرا دوباره داغ شود و این یعنی اینکه میدان ورزش هر چقدر هم میدان تنش و حاشیه باشد در نهایت میدان رفاقت است.

منچستر یونایتد و لیورپول در انگلستان، رئال مادرید و بارسلونا در اسپانیا، آث و اینترمیلان در ایتالیا و بایرن مونیخ و دورتموند در آلمان به همراه بازیکنان، مربیان و مدیران‌شان و از همه مهم‌تر هواداران‌شان به‌طور دائم در تقابل با هم هستند. اما این تقابل فقط در زمین مسابقه دیده می‌شود و بعد از آن خبری نیست که اگر قرار بر ادامه تقابل باشد آن وقت کسی نمی‌تواند هواداران میلیونی آنها را از خیابان‌ها جمع کند. نکته اینجاست که مدیر ورزشی، مربی و بازیکن باید بدانند که رفتارشان الگوی هوادار خواهد شد و اگر این رفتار مناسب نباشد، اتفاقات ناگوار رخ خواهد داد.